

Arrest

**nr. 53 614 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat D. DUCHATEAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 december 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker actualiseerde deze aanvraag op 14 december 2009.

1.2. Op 20 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 14 september 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>) Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 10,95 euro bruto per uur voor 20 uur werk per week wat omgerekend 949 euro bruto per maand oplevert, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene haalt aan dat er familie van hem in België zou verblijven. Betrokkene legt echter geen bewijzen van verwantschap voor en verklaart eveneens niet waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, werkwilgig is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. (…)”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van “de wet van 15 december 1980”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het vernietigde instructies bepaalden dat het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijds werknemers van 21 jaar is dit momenteel vastgelegd op 1347,49 Euro (FOD Werkgelegenheid, Arbeid Sociaal Overleg) De bestreden beslissing bepaalt dat het loon van het betrokken arbeidscontract, waar het loon wordt vermeld als 10,95 Euro bruto per uur voor een tewerkstelling van 20 uur neerkomt op 949 Euro bruto per maand, zodat dit niet kon weerhouden worden.

De beslissing houdt hierbij onterecht geen rekening met het feit dat de voormelde bedragen voorzien zijn voor een voltijdse tewerkstelling en verzoeker enkel een contract voor deeltijds werk bijbrengt. Bovendien moet dit loon verhoogd worden met andere sociale voordelen, zoals vakantiegeld, dertiende maand, en andere in geld waardeerbare voordelen die de werkgever hem ter beschikking stelt. Zo geeft de werkgever ook extra legale voordelen.

De werkgever is bovendien hoe dan ook verplicht de wettelijke minima te respecteren inzake de loonbarema's zodat dit argument geen steek houdt daar de vernietigende omzendbrief waarvan de criteria verder gehanteerd worden, de mogelijkheid voorzag van deeltijdse tewerkstelling. Een contract van 20 uur/week is een deeltijds contract dat hieraan voldoet.

Verzoeker heeft zijn potentiële werkgever hiermee geconfronteerd en deze stelde dit via zijn boekhouder te hebben laten berekenen. Hij zou hoe dan de wettelijke loonbarema's moeten respecteren.

De vernietigde omzendbrief vermeld bovendien geen concrete cijfers, en verzoeker heeft uiteraard zelf geen zicht hierop. Gezien de wettelijke bescherming van werknemers en het niet discriminatiebeginsel faalt dit argument van de weigerende beslissing naar recht.

Het feit dat familie van verzoeker in België verblijft is een feitelijk element dat aantoont dat de integratie vlot is verlopen en hij ook zich wenste in integreren.

Verzoeker is geen geïsoleerd iemand. De omzendbrief voorziet enkele feitelijke criteria, reden waarom dit argument werd aangehaald.

Ook al worden alle vreemdelingen die in België verblijven geacht de Belgische wetgeving te respecteren, is dit uiteraard niet het geval. Ook Belgen overtreden al eens de wet. Het is een absurd argument in de weigerende beslissing, daar dit op niets slaat. Mocht verzoeker bvb. Ettelijke overtredingen hebben begaan, of veel met justitie in contact zijn gekomen zou dit uiting kunnen geven zich niet aan de Belgische wetten te willen onderwerpen..

Het feit dat verzoeker in België verblijft, werkwilgig is en een vrienden en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt kan niet worden weerhouden als grond tot regularisatie. Welnu dit argument staat weeral haaks om de criteria van de vernietigde omzendbrief inzake de regularisatie die voorzag in het bewijs van een duurzame lokale verankering.

De weigerende beslissing stelt niet wat die duurzame verankering nu wel zou zijn, daar het uitbouwen van vrienden en kennissen toch een belangrijk element hierbij uitmaken;"

2.2. Onder "middel" moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS, 17 december 2004, nr. 138 590; RvS, 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS, 1 oktober 2006, nr. 135 618).

2.3. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van "de wet van 15 december 1980" aangezien verzoeker nalaat de wetsbepalingen te preciseren die hij geschonden acht. Het komt de Raad niet toe dit te gaan distilleren uit het betoog van verzoeker. De exceptie van onontvankelijkheid van het middel opgeworpen door de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.5 Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.7. De Raad merkt op dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: "Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen." Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de "instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet" gelden als een

gedraglijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging.

2.8. Ter terechtzitting zijn partijen het er over eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna de instructie van 19 juli 2009). Partijen bevestigen eveneens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be).

2.9. Verzoeker heeft zich in zijn in punt 1.1. bedoelde actualisatie van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging blijkens het administratief dossier gebaseerd op criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009, waarbij hij verwijst naar zijn arbeidscontract en zijn duurzame lokale verankering. De betwiste passage in de bestreden beslissing is de volgende: *“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>) Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 10,95 euro bruto per uur voor 20 uur werk per week wat omgerekend 949 euro bruto per maand oplevert, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”*

2.10. Criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 december 2009 bij de actualisatie van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging een arbeidscontract neerlegde met *“Gora Shop bvba-halftijds/1 jaar”*, dat afgesloten werd op 3 december 2009. In het model arbeidsovereenkomst wordt de arbeidsduur op 20 uren per week vastgesteld en wordt gesteld dat op datum van ondertekening van de overeenkomst het loon 10,95 euro bruto per uur bedraagt.

2.12. Verzoeker betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing niet dat het wettelijk minimumloon *“Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro(…)”* en dat zijn arbeidscontract *“omgerekend 949 euro bruto per maand oplevert.”*

2.13. Waar verzoeker betoogt dat er rekening moest gehouden worden met het feit dat hij een contract voor deeltijds werk aanbracht, dient de Raad op te merken dat het verzoeker vrijstond om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen als deeltijds werkende, maar met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij haar ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van een aanvraag die gericht is op het verkrijgen van een gunstmaatregel, namelijk de toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de instructie van 19 juli 2009 en de daarin vermelde criteria als gedragslijn gelden, te buiten is gegaan of op een kennelijke onredelijke of disproportionele wijze heeft toegepast of ingevuld op verzoekers geval wanneer zij het voorgelegde arbeidscontract niet weerhoudt op grond van de vaststelling dat verzoekers loon lager is dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien *“in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988”* en dus niet equivalent is aan het vooropgestelde minimumloon, ongeacht of verzoeker deeltijds werkt of voltijds.

2.14. Waar verzoeker voorhoudt dat rekening gehouden dient te worden met sociale en extra legale voordelen *“die de werkgever hem ter beschikking stelt”*, stelt de Raad vast dat, daargelaten de vraag of er in deze rekening kan gehouden worden met sociale en extralegale voordelen, verzoeker niet aantoonde dat zijn werkgever hem effectief dergelijke voordelen zal verstrekken en evenmin uiteenzet waarin deze dan zullen bestaan, zodat de discussie beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.15. Waar verzoeker betoogt dat de werkgever hoe dan ook verplicht is de wettelijke minima inzake de loonbarena's te respecteren en verwijst naar de *“wettelijke bescherming van werknemers”* dient de Raad op te merken dat dit niet maakt dat het feitelijk bedrag dat voorkomt op verzoekers neergelegde

arbeidscontract gelezen dient te worden als 1387,49 euro. Voor zover verzoeker meent dat hij met zijn arbeidscontract recht heeft op het wettelijk minimumloon zoals omschreven in de bestreden beslissing staat het hem vrij zijn werkgever te dagvaarden voor de daartoe bevoegde rechtbank.

2.16. Waar verzoeker voorhoudt dat *“de vernietigende omzendbrief waarvan de criteria verder gehanteerd worden, de mogelijkheid voorzorg van deeltijdse tewerkstelling”*, dient de Raad op te merken dat voor zover verzoeker hiermee de in de aanhef van de bestreden beslissing bedoelde *“instructies van 19 juli 2009”* bedoelt, zijn betoog feitelijke grondslag mist aangezien dit niet in de bedoelde instructies kan gelezen worden, minstens laat verzoeker na dit aan te tonen. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing verzoeker niet verwijt slechts een deeltijds arbeidscontract voorgelegd te hebben doch wel een contract waarbij het loon lager is dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien *“in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.”*

2.17. Waar verzoeker stelt *“De vernietigde omzendbrief vermeld (sic) bovendien geen concrete cijfers, en verzoeker heeft uiteraard zelf geen zicht hierop. Gezien de wettelijke bescherming van werknemers en het niet discriminatiebeginsel faalt dit argument van de weigerende beslissing naar recht.”*, dient de Raad op te merken dat verzoeker met dit betoog niet aantoont dat de verwerende partij haar ruime discretionaire bevoegdheid die zij ontleent aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te buiten is gegaan bij het bepalen van de invulling van de vereiste voorzien in criterium 2.8. B van de instructie van 19 juli 2009 door te eisen dat een contract dient voorgelegd te worden *“dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”* Verzoeker toont evenmin aan dat hij aan de instructie van 19 juli 2009 die de criteria opsomt die een vreemdeling dient te vervullen opdat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gegrond wordt verklaard, de verwachting kon ontlenen dat zijn aanvraag om de reden dat hij een deeltijds contract voorlegt en elementen voorlegt inzake zijn integratie, gegrond zal verklaard worden. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker ter terechtzitting niets inbrengt tegen de vaststelling in de nota van de verwerende partij dat in het *“vademecum, getiteld ‘Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3^e lid en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet’ (...) uitdrukkelijk wordt gesteld dat ‘Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten.’”*

2.18. Het grondwettelijk vastgestelde non-discriminatiebeginsel verhindert een verschillende behandeling niet, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. Verzoeker toont niet aan dat het niet redelijk verantwoord is dat de overheid, bevoegd om een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beoordelen, een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die een arbeidscontract voorleggen dat voorziet in een inkomen dat minstens equivalent aan het minimumloon zoals voorzien *“in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988”* en vreemdelingen die een arbeidscontract(en) voorleggen dat (die) voorziet (voorzien) in een inkomen dat lager is dan het voormelde.

2.19. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat de combinatie van elementen die zijn zaak kenmerken aanleiding moesten geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. De Raad herhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan het onmogelijk kennelijk onredelijk achten of een schending van het door verzoeker aangehaalde beginsel van behoorlijk bestuur wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door vreemdelingen die voorhouden dat zij kunnen bogen op een duurzame lokale verankering in België en het centrum van hun economische belangen in België hebben gevestigd, een gedragslijn toepast waarbij vereist wordt dat deze vreemdelingen aantonen *“voorafgaand aan (hun) aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België (te hebben) en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorleggen, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”* waarbij voor wat betreft het voorziene loon vereist wordt dat het equivalent is aan *“het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.”*

Het eerste middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.20. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op *“van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht:*

Verzoeker betoogt als volgt:

“De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De regularisatie op grond van art. 9 bis zijn wat de feiten betreft een zeer delicate zaak hetgeen met de nodige omzichtigheid moet worden benaderd.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. De duurzame verankering wordt los gezien van de diverse feitelijke elementen die verzoeker aanbrengt.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.21. Waar verzoeker aanvoert dat hij de gelegenheid had moeten krijgen om zijn persoonlijke situatie toe te lichten, doelt hij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; Zie ook I. OPDEBEEK, “De Hoorplicht”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Het komt de vreemdeling die een aanvraag indient op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten. Verzoeker toont ook niet aan welke persoonlijke situatie aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van zijn aanvraag, zodat de ganse zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.22. Verzoeker toont niet aan met welke diverse feitelijke elementen de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening heeft gehouden. Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA